

γελοίος

γελοίος, -α, -ο, επίθ. [<αρχ. γελοῖος], γελοίος. **1.** που χαρακτηρίζεται από έλλειψη σοβαρότητας και προκαλεί ειρωνικά γέλια ή σχόλια, που η εμφάνισή του προκαλεί το γέλιο ή την κοροϊδία: «τι γελοία καμώματα είναι αυτά! || να πας να βγάλεις γρήγορα αυτά τα γελοία ρούχα, γιατί γίνεσαι κι εσύ γελοίος». **2.** το ουδ. ως ουσ. **το γελοίο**, η έλλειψη σοβαρότητας ή σπουδαιότητας, η γελοιότητα: «ήταν τόσο μεθυσμένος που δεν μπορούσε ν' αντιληφθεί το γελοίο της κατάστασης || η συμπεριφορά του αγγίζει τα όρια του γελοίου». Επίρρ. **γελοία**.

- γελοία πράγματα! ή γελοίο πράγμα! βλ. λ.πρά(γ)μα.

- γελοίο ποσό, βλ. λ. ποσό.

- γελοίο υποκείμενο, βλ. λ. [υποκείμενο](#).

- είναι γελοίο να..., είναι ανόητο, παράλογο να...: «είναι γελοίο να πιστεύεις πως υπάρχουν φαντάσματα || είναι γελοίο να θέλεις να τα βάλεις μ' ένα μικρό παιδί».

- μη γίνεσαι γελοίος! σοβαρέψου: «άσε τις σαχλαμάρες και μη γίνεσαι γελοίος!».

- το γελοίο του πράγματος είναι ότι... λέγεται για κάτι που δεν έχει καμιά σοβαρότητα, που είναι εντελώς παράλογο: «ενώ παραδέχεται πως μου χρωστάει ένα σωρό λεφτά, το γελοίο του πράγματος είναι ότι υποστηρίζει πως δεν είναι υποχρεωμένος να μου τα επιστρέψει».

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας